

BIC EPILOĞU

Telefonum çaldığında saat akşamın yedisiydi ve açmaya hazırdım.

“Merhaba Bay Frega. Ben Reggio Calabria’daki Sheraton Oteli’nden Valeria. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Genel Müdür adına arıyorum; sizi ilgilendiren bir konu için yarın sabah 10.30 sularında uğrayabilir misiniz diye soracaktım.”

“Elbette. Ama bilirsiniz, ben evhamlı bir tipim. Lütfedip konu hakkında bir ipucu verirseniz hazırlıklı ve donanımlı gelebilirim.”

“Doğrusu size söylememem gerekir. Ama işin özü, Fransız meslektaşınızın birkaç hafta önce bıraktığı bir borç söz konusu. Meseleyi kapatmak için sizinle temasa geçmemiz talimatını verdi.”

“Lütfen Genel Müdür’e yarın sabah orada olacağımı söyleyin. Teşekkür ederim.”

Fransız bir meslektaş mı?

Kimdi bu Allah’ın belası?

Bütün ihtimaller arasında aklıma gelen tek isim Chanel’di.

Peki neden kendine meslektaşım diyor ve benim sorunum bile olmayan bir şeyi başıma sarıyordu?

Ertesi gün otele vardım.

Genel Müdür beni sıcak karşıladı ve oraya benim adıma teslim edilmiş bir mektubu hemen elime tutuşturdu.

Postane değillerdi ama mektubu nezaket gösterip kabul etmişlerdi, çünkü babam da ben de ana şirketimiz Gillette adına elli yılı aşkın süredir müşterileriydik.

Sonra Genel Müdür, meslektaşımın borcunu kapatmaya razı olup olmadığımı sordu, ben de ne kadar olduğunu sordum.

“Sizden istemeye neredeyse utanıyorum,” dedi, “ama hanımefendi, zarfı açmadan önce borcu ödemeniz konusunda son derece ısrarcıydı.”

“Borcum ne kadar?”

“Bay Frega: bir Amerikan doları.”

Ne orospu çocuğuymuş şu Fransız kadın.

Gülümsedim.

Vedalaştık.

Sonra mektubu açıp okumak için dışarı çıktım.

Aşkım, bir dolar ödemek nasıl bir duyguymuş, şimdi anladın.

Öpücükler,

Senin Chanel’in

Ama burada bitmiyor.

Arabam yoktu, otobüse de hiç binmezdim.

Büyük yabancı başkentlerdeki hayat bana yürümeyi öğretmişti; ben de neredeyse üç kilometre yürüyerek eve vardım.

Kapının zilini çaldım.

Kapıyı kızım açtı ve bağırdı:

“Sürpriz!!!!”

Ferdinando